

відповідальність не встановлена. «Інше військове майно» відповідно до законодавчої конструкції ч. 3 статті 410 КК України не є також предметом і вимагання, поєданого з насильством, небезпечним для життя і здоров'я потерпілого. На сьогодні рівень злочинності у військовій сфері залишається досить високим. Динаміка зниження спостерігається лише по деяким окремим військовим злочинам (стаття 407 «Самовільне залишення військової частини або місця служби», стаття 408 «Дезертирство»). Ефективність протидії такій злочинності залежить від багатьох чинників. Одним із таких чинників є правильність кримінально-правової оцінки суспільно-небезпечних діянь, вчинених у військовій сфері.

Література

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
2. Навроцький В.О. Основи кримінально-правової кваліфікації: навч. посіб. / В.О. Навроцький. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 704 с.
3. Панов М.І. Методологічні засади дослідження проблем Особливої частини кримінального права / М.І. Панов, Н.О. Гуторова // Вісник Академії правових наук України. – 2009. – № 1.

УДК 343.01

Шевченко В. А., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Катеринчук К.В., к.ю.н., доцент

ВИЗНАЧЕННЯ ОБ'ЄКТА СКЛАДУ ЗЛОЧИНУ В ДОСЛІДЖЕННЯХ НАУКОВЦІВ

Встановлення об'єкта складу злочину має велике теоретичне та практичне значення. Однак проблема об'єкту злочину ще достатньо не вирішена так як є різнобічність тлумачення поняття об'єкту складу злочину в теорії кримінального права. У спеціальній літературі традиційно визнається, що об'єктом будь-якого злочину є суспільні відносини, тобто відносини між людьми у процесі їх спільної діяльності чи спілкування, які охороняються нормами права [1, с. 21]. Така точка зору цілком відповідала панівній у радянський період концепції – визнання у соціальній сфері лише категорії публічного і не сприйняття категорії приватного.

Об'єкт злочину – це те, на що посягає особа, яка вчиняє протиправне діяння, і чому може завдати або завдає шкоди. Злочинне діяння найчастіше посягає не на всі, а лише на окремі елементи суспільних відносин. А саме об'єкт як елемент складу злочину – це цінності, що охороняються кримінальним законом, проти яких спрямоване злочинне

діяння і яким воно може заподіяти або заподіює шкоду. Структурну основу об'єкта злочину утворюють суб'єкти суспільних відносин, блага, що їм належать.

Вчення про об'єкт злочину в науці кримінального права України є одним з основних. Потрібно відзначити, що проблема об'єкту злочину в нашій країні має свою історію і розвиток. Одним із перших, хто визнавав об'єкт злочину в якості суспільних відносин, був А.А. Піонтковський, який зауважував, що кожний злочин який вчиняється в нашій країні, прямо або опосередковано посягає на суспільні відносини соціалістичного суспільства. В той же час об'єктом злочину можуть бути самі речі, матеріали і люди [2, с. 111]. Таким чином не проводилось відмежування предмету і об'єкту злочину. Тому, точка зору була піддана справедливій критиці.

Найпершою монографічною роботою, присвяченою об'єкту злочину була робота Б.С. Нікіфорова. Науковець говорив проте, що радянське соціалістичне кримінальне право охороняє суспільні відносини соціалізму від істотної шкоди [3, с. 28-30]. М.Й. Коржанський також відстоював позицію, що об'єкт злочину – це суспільні відносини, поставлені під охорону кримінального закону [1, с. 24]. В.К. Глистін, в якості об'єкта кримінально-правової охорони, суспільні відносини розумів як сукупність іманентних їм елементів – учасників відносин, предмет (об'єкт) відносин і зв'язок між учасниками з приводу конкретного предмету [4, с. 19-29].

Так, Г.П. Новоселов стверджує, що об'єктом будь якого злочину, а не тільки спрямованого, виступають люди, які в одних випадках виступають в якості окремих фізичних осіб, в других – як певного роду множинність осіб, наділених чи не наділених статусу юридичної особи, в третіх – як соціум (суспільство) [5, с. 56]. С.Б. Гавриш під об'єктом злочину розуміє правове благо як певну цінність, тобто матеріальні явища: життя, здоров'я, гідність, майно, природні об'єкти тощо [6, с. 49, 56]. П.С. Матишевський вважає, що об'єкт злочину – це цінності, що охороняються кримінальним законом [7, с. 128]. Отже, дослідивши концепції згаданих вище вчених, можна погодитися з тими науковцями, що розглядають об'єкт злочину в якості суспільних відносин, та вважати, що об'єктом злочину є найбільш важливі суспільні відносини, що охороняються нормами кримінального права, і яким унаслідок злочинного посягання завжди завдається істотна шкода.

Література

1. Коржанський М.Й. Об'єкт і предмет злочину: монографія / М.Й. Коржанський. – Д.: Юрид. акад. МВС; Ліра ЛТД, 2005. – 252 с.
2. Пионтковский А.А. Курс советского уголовного права. В 6-ти т. Часть общая, Т. 2 / А.А. Пионтковский. – М. Изд-во «Наука», 1970. – 672 с.
3. Никифоров Б.С. Объект преступления по советскому уголовному праву / Б.С. Никифоров – М.: Госюриздат, 1960. – 229 с.
4. Глыстин В.К. Проблема уголовно-правовой охраны общественных